

dum non aliter suscipere potui, quam cum Alchymia communem causam faciendo. Res ardua, neque enim ut audivistis, Alchymia vel theoricè vel practicè clarè defendi potest, adversarii verò, evidentia & certa desiderant, certe *non tam de defensione, quam de defensionis modo laboro*, planè enim heic loci, in scyllam incidit, qui charybdin vitare velit, volens Alchymistas clarè defendere, illos perdo, & si illos non clarè defendo, potio- rem materiam accusationis adversariis do, sed quoniam hanc defensionem non nisi cum Viris doctis Philosophis & Chymicis suscipio, facilè id evincam, ut *in certam quoddam defendendi genus* compromittant, quod se taliter habet.

Satyricus ille *Cornelius Agrippa*, de Alchymia dicere solitus est, quod Theologia Soror esset, nam sicut illa hominibus, falsis insomniis & fabulis post mortem, eterna gaudia spondendo, imponeret, ita hac inanibus theoriis & processibus, in hac vitâ, longævam sanitatem & divitias promittendo, eundem luderet, sed hæc Athei potius, quam Philosophi vox est, & Theologia enim & Alchymia ens reale est. Alchymia quidem definitur, quod sit pars Physices, agens de metallis, & quidem ars, quare præsupponitur, quod naturalibus principiis mineralibus utens, aliquid circa metalla efficiat, quod natura sola efficere per se non potest, ita enim distinguitur natura ab arte, quod natura opus suum per se sine arte faciat, ars verò ope naturæ aliquid efficiat, quod natura sine arte efficere non potuisset, nec efficere solita

